

прѣдъ стѣпунки-тѣ на хайдуци-тѣ, дори и прѣди куче-то бѣше отишла да сѣбуди капитанина. Първия, кой-то окачаше вѣжана-та стѣлба по балкана, тя го удари съ пушка-та по глава-та тѣй страшно, що-то той истѣрва вѣже-то, и падна по гърба си долѣ. Тя бѣше въ рѣцѣ-тѣ много бѣрза, пхлянаше пушка подиръ пушка и веднажъ хвѣрлила сама изъ прозореца и подвѣрдяваше да умерила червенобрадия, убийца-та на сестра ѝ, що-то са пригизналъ на двѣ, но пакъ станалъ съ пушка-та си горѣ. Стая-та бѣше разнибитена; прозорци-тѣ бѣха всички изпочупени, варѣ-тъ отъ стѣни-тѣ порутенъ, а портретъ-тъ на Ерминия за добра честь, сполученъ само отдолѣ на двѣ места. Като зе да са зазорява куче-то и капитанина позаспаха малко, само Мадалена нещѣше, зашто-то са страхуваше, макаръ убиецъ-тъ и да бѣше вече слученъ. Азъ останахъ цѣлъ день при капитанина и го уговарвахъ много да остави тази кѣща. Всички-тѣ хора, кои-то додоха на другия день да видятъ бойно-то поле, мисляха и тѣ сѣщо-то. Но той са отказваше силно. Чакъ на втория день, кога-то дойде отъ Римъ единъ префектъ да земе на протоколъ всичка-та работа, той му подоказа да са махне отъ това место. Азъ ви сѣвѣтвамъ много колко-то е вѣзможно по-скоро да са преместите отъ това место. Едно момче, кое-то приказва че е чуло разговорки-тѣ на хайдуци-тѣ, казва, че тѣ излѣли доста куршуми за ваша-та глава и il Rosso са заклѣлъ до дѣ не ви премахне отъ този свѣтъ да са не остава отъ тази мисль. Дори и азъ да сѣмъ тука само до тогава мога ви пазя, до дѣто ви ходите съ мене отъ страна-та ми, а до кога-то ви си позволявате да обикаляте сами тази страна и да ходите на ловъ, не е чудно единъ день изъ шумака да получите единъ куршумъ и да ви принесе на онзи свѣтъ.

«Тогава той са рѣши да трѣгне въ сѣщия день заедно съ префекта въ кола-та му. Кога-то му стиснахъ рѣка-та за раздѣла: „сега“, рѣкохъ му азъ, „ще е вече послѣденъ пѣтъ, Соръ Густаво, че са срѣщаме на земя-та.“ — „Кой знае“, рече той, туку рѣчи азъ ви станахъ вече половинъ съотечественникъ.“ — Послѣ ми приказа какво да са прави съ Мадалена. Момиче-то не искаше да остави вила-та, а капитанина не мислеше да я продава. Ако той не дойдеше подиръ едиколко си години назадъ, тя да живѣе вѣтрѣ, да употребява всички приходи отъ кѣща-та и градина-та, и най-сегнѣ да я задържи като своя. На понѣ-тъ той врѣчи една прилична сума пари отъ благодарность за сиромаси-тѣ, дѣто му са е о-